

# UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 259/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
<b>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>			
<b>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 15 lutego 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 592/20.			
<b>1.2. Podmiot wnoszący apelację</b>			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>			
<b>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.1.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. <b>Wnioski</b>				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. <b>Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>				
1.5. <b>Ustalenie faktów</b>				
1.1.3. <b>Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. <b>Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. <b>Ocena dowodów</b>				
1.1.5. <b>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. <b>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b></p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. <b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na wadliwej ocenie zgromadzonego w toku postępowania karnego materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło, do uniewinnienia oskarżonego od czynu z art. 226	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>§ 1 k.k., podczas gdy prawidłowe wartościowanie źródeł dowodowych daje podstawę do uznania sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu o inne kwalifikacji.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Na wstępie zważyć należy, iż błąd w ustaleniach faktycznych, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. - na który powołuje się w swej skardze apelujący - to błąd w logicznej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego poprzez wyprowadzenie przez sąd orzekający błędnych wniosków. Natomiast zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych winien odnosić się do oceny wniosków, które nie odpowiadają prawidłowości logicznego rozumowania, a przez to nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia</p>				

02.06.2016 r., WA 4/16, Legalis). Innymi słowy, kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu tego, czy nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu), lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania), albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02.02.2007 r., IV KK 436/06, Legalis). Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku") lub z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny, zlekceważenie niektórych

dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonywającym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, czy oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 09.02.2017 r., II AKa 256/16, Legalis). Zatem kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu tego, czy nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02.02.2007 r., IV KK 436/06, Legalis). Błąd w ustaleniach faktycznych ma miejsce tylko wtedy, kiedy sąd dokona ustaleń sprzecznie z treścią dowodu uznanego za wiarygodny. Zarzut ten musi sprowadzać się do wykazania, jakich mianowicie konkretnych



uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10.04.2014 r., II AKa 284/13, Legalis). Przy czym, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.11.2016 r., II AKa 420/06, Legalis). Tym samym,

zanegowanie trafności ustaleń sądu orzekającego poprzez wyrażenie tylko odmiennego poglądu w tej materii nie jest wystarczające do wnioskowania o dopuszczeniu się przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28.12.2016 r., II AKa 358/16, Legalis). Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu własnego poglądu na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji (tak też w wyroku

Sądu Apelacyjnego  
w Katowicach z dnia  
25.11.2016 r., II AKA  
398/16, Legalis).

Przede wszystkim  
zatem sąd  
odwoławczy  
wskazuje – istotne,  
aby to należyście  
na kanwie tej  
sprawy wybrzmiało  
- że aktualnie  
internetowy  
dyskurs, w którym  
bezpardonowo  
naruszana jest cześć  
innych osób jest  
zjawiskiem  
niezwykle  
niepokojącym i  
godnym potępienia.  
Tego typu  
wypowiedzi  
publikowane przez  
uczestników forum  
dyskusyjnego  
(najczęściej  
anonimowych) na  
portalach  
społecznościowych  
wymagają  
zdecydowanego  
napiętnowania. W  
tym miejscu wskazać  
należy, że zasada  
swobody  
wypowiedzi  
sformułowana  
została w art. 54  
ust. 1 w zw. z art.  
31 ust. 3 Konstytucji  
Rzeczypospolitej  
Polskiej z dnia 02  
kwietnia 1997 roku  
(Dz. U. Nr 78,  
poz. 483 z późn.  
zm.) - w dalszej  
części uzasadnienia  
określanej mianem

"Konstytucja". Także art. 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 z późn. zm.), przywołuje, iż każdy ma prawo do wolności wyrażania opinii. Prawo to obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych, z tym zastrzeżeniem, że korzystanie z tych wolności może podlegać takim wymogom formalnym, warunkom, ograniczeniom i sankcjom, jakie są przewidziane przez ustawę i niezbędne w społeczeństwie demokratycznym w interesie między innymi ochrony dobrego imienia i praw innych osób. Należy też brać pod uwagę szczególny stopień ochrony przyznany wyrażaniu opinii, które zostały ogłoszone w trakcie debaty toczącej się w sprawie kwestii publicznego zainteresowania.

Jak niejednokrotnie wskazywał w swoim orzecznictwie Europejski Trybunał Praw Człowieka w S. swoboda wypowiedzi stanowi jeden z podstawowych fundamentów demokratycznego społeczeństwa i jeden z podstawowych warunków jego rozwoju oraz samorealizacji jednostek. Z zastrzeżeniem ustępu drugiego (art. 10 cytowanej Konwencji) wolność wypowiedzi znajduje zastosowanie nie tylko do "informacji" i "poglądów", które są dobrze przyjmowane lub postrzegane jako nieszkodliwe lub obojętne, lecz także do tych wypowiedzi, które są obraźliwe, szokują lub przeszkadzają. Takie są wymogi pluralizmu, tolerancji i otwartości, bez których nie ma "społeczeństwa demokratycznego". Jak wskazuje art. 10 powołanej Konwencji, wolność ta podlega wyjątkom, które jednakże muszą być interpretowane wąsko, a potrzeba

zastosowania jakichkolwiek ograniczeń musi zostać przekonywająco wykazana (por. wyroki (...): z dnia 21 lutego 2012 r. (...), (...) z dnia 2011-09-12 P. S. i inni v. Hiszpania, z dnia 2005-03-29 (...) S. v. Polska, (...) z dnia 2003-05-27 S. v. Polska czy (...) z dnia 1999-01-21 (...) v. Polska).

Forma wypowiedzi, zawierająca elementy ocenne, które zostały zakwalifikowane jako opinie, może być uznana nawet za obraźliwą, ale nie oznacza to jeszcze, że daje się ona traktować jako źródło informacji o faktach i uzasadniać postawienie zarzutu karalnego zniesławienia osoby pełniącej funkcję publiczną. Bo właśnie ze względu na ten charakter pełnionej funkcji, kryteria karalnego pomówienia muszą być uchwytnie. Nie mogą być nimi ogólnikowe i niepoddające się weryfikacji co do zakresu prawdziwości felietonistyczne i opiniotwórcze

wypowiedzi, jak się wydaje, nastawionego negatywnie do osoby pełniącej funkcję publiczną mieszkańca gminy, lecz winny to być zarzuty konkretne i poddające się weryfikacji w zakresie faktów, które dodatkowo dla uznania ich karalności - mogą adresata tych wypowiedzi poniżyć lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska w rozumieniu art. 212 § 1 i 2 k.k. Bowiem przepis art. 212 § 1 i 2 k.k. mówi nie o poniżeniu w ogóle, lecz "o poniżeniu w opinii publicznej", co oznacza, że chodzi tu nie tyle o urazę osobistych, uczuć osoby pokrzywdzonej, ale o to, jak osoba pomówiona będzie postrzegana przez szeroki, nieokreślony krąg osób. Karalne jest więc takie pomówienie, które może prowadzić do upokorzenia danej osoby w opinii innych osób, spowodować, że inne osoby będą uważać pokrzywdzonego za osobę poniżoną,

a z pewnością jaskrawym przykładem takiego celu działania jest godzenie w aspekty życia zawodowego pokrzywdzonej. Przy czym, nawet niewybrednych w swojej formie i treści wypowiedzi, które to w zakresie dysputy o sprawach społecznych i publicznych plasują się poniżej minimalnych wymogów kultury i dobrych obyczajów, nie można zatem zaliczyć do kategorii przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 k.k., z uwagi tak na brak niezbędnego elementu ich konkretności, jak i na wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie europejskim pogląd, iż inne są kryteria dozwolonej krytyki i wolności słowa wobec osób pełniących funkcje publiczne. Osoby, które podjęły się wypełniać misję społeczną, muszą mieć z tego powodu tzw. „grubszą skórę” niż zwykły obywatel i być bardziej odporne na krytykę, również tę ocierającą się o dopuszczalne granice (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.10.2012



r., V KK 391/11, Legalis). W praktyce uwzględnienia też wymagają różnice pomiędzy wypowiedziami dotyczącymi okoliczności faktycznych a osądami ocennymi. O ile istnienie okoliczności faktycznych można wykazać, prawdziwość osądów ocennych nie podlega dowodzeniu. W przypadku, gdy wypowiedź sprowadza się do osądu ocennego, proporcjonalność ingerencji może zależeć od tego, czy istnieje wystarczająca podstawa faktyczna dla takiej zaskarżonej wypowiedzi, jako że nawet osąd ocenny bez podstawy faktycznej na jego poparcie może stanowić nadużycie. Określony czyn może znaleźć się natomiast poza zasięgiem ochrony swobody wypowiedzi, jeżeli sprowadza się do niczym nieusprawiedliwionego oczernienia, na przykład wówczas, gdy jedyną intencją obraźliwej wypowiedzi jest

znieważenie osoby. Cześć określonej osoby, rozumiana jako kategoria normatywna, korzysta bowiem z ochrony prawnej niezależnie od tego, jaką dana osoba ma opinię u jednostki czy nawet w określonym środowisku. Nawet bowiem w przypadku, gdy wypowiedź sprowadza się do osądu ocennego, zasadność ingerencji organów państwowych (w tym sądowniczych) może zależeć od tego, czy istnieje wystarczająca podstawa faktyczna dla takiej zaskarżonej wypowiedzi, jako że nawet osąd ocenny bez podstawy faktycznej na jego poparcie może stanowić nadużycie.

W aspekcie powyższego na gruncie niniejszej sprawy przyznać należy rację apelującemu, że o ile w świetle poczynionych ustaleń faktycznych - przy przyjęciu jednakowoż w pierwszej kolejności, że to oskarżony S. D. dokonał wpisów na stronie internetowej

(...) - aktualnie brak byłoby podstaw do stwierdzenia wyczerpania znamion przestępstwa stypizowanego w art. 226 § 1 k.k. w stosunku do autora przedmiotowych wpisów wobec braku możliwości przyjęcia, że doszło do znieważenia funkcjonariusza publicznego "podczas pełnienia obowiązków służbowych" (a zatem będące przedmiotem osądu działanie w ocenie Sądu meriti nie może być utożsamiane ze znieważeniem jakie penalizuje art. 226 § 1 k.k.), tym niemniej błędem Sądu było zaniechanie pozyskania dowodów i uchylene się od poczynienia ustaleń, czy nie doszło - na skutek działania oskarżonego - do popełnienia przestępstwa określonego w art. 212 § 1 i 2 k.k. Przy czym, pamiętać należy, iż zniewaga na tle przepisu art. 226 § 1 k.k. winna być interpretowana zgodnie z brzmieniem art. 216 § 1 k.k. (tak m.in. wyrok

Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 17.01.2013 r., II AKa 273/12, LEX nr 1294813). W orzecznictwie i literaturze prawa karnego od lat wskazuje się jednak, że cechą „znieważenia” jest użycie słów o charakterze obelżywym ze względu na ogólnie przyjęte i dominujące w społeczeństwie normy obyczajowe (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5.06.2012 r., SNO 26/12, LEX nr 1231618; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.10.2008r, III KK 158/08). Podkreśla się przy tym konieczność odróżnienia zachowań o charakterze obelżywym (charakterystycznych dla zniewagi) od zachowań o charakterze poniżającym (charakterystycznych dla zniesławienia). Pomiędzy wskazanymi zakresami penalizacji może zachodzić stosunek rozłączny (zachowanie nie jest obelżywe, ale ma charakter poniżający) bądź stosunek

pokrywania się.  
W tym drugim  
przypadku  
zniesławienie ma  
jednocześnie  
charakter obelżywy  
(co skutkuje  
przyjęciem zbiegu  
przepisów ustawy z  
art. 216 § 1 k.k.  
i art. 212 § 1 lub  
§ 2 k.k.). Powyższe  
jednak wskazuje,  
że utożsamianie  
wypowiedzi o  
charakterze  
„obelżywym” z  
wypowiedziami o  
charakterze  
„poniżającym” nie  
jest słuszne. W treści  
samego art. 226  
Kodeksu karnego  
ustawodawca  
wyraźnie  
zróżnicował  
zachowania  
polegające na  
„znieważaniu” i  
„poniżaniu”, co  
dodatkowo  
przemawia  
przeciwko  
utożsamianiu obu  
zakresów  
penalizacji. W art.  
226 § 1 k.k.  
przewidziana jest  
bowiem wyłącznie  
odpowiedzialność za  
„znieważenie”  
funkcjonariusza  
publicznego.  
Natomiast w § 3  
powołanego  
przepisu  
przewidziana jest już  
odpowiedzialność  
zarówno za  
„znieważenie”, jak i

„poniżenie”  
konstytucyjnego  
organu  
Rzeczypospolitej  
Polskiej. Gdyby  
zatem ustawodawca  
przewidywał  
odpowiedzialność  
karną również za  
zachowania  
poniżające  
funkcjonariusza  
publicznego, to w  
art. 226 § 1 k.k.  
znamiona czynności  
sprawczej zostałyby  
analogicznie  
skonstruowane jak  
w § 3 powołanego  
przepisu. Określone  
z kolei w art. 212 § 1  
i 2 k.k. przestępstwo  
zniesławienia,  
polega na  
pomówieniu innej  
osoby, grupy osób,  
instytucji, osoby  
prawnej lub  
jednostki  
organizacyjnej nie  
mającej osobowości  
prawnej o takie  
postępowanie lub  
właściwości, które  
mogą poniżyć ją w  
opinii publicznej lub  
narazić na utratę  
zaufania  
potrzebnego dla  
danego stanowiska,  
zawodu lub rodzaju  
działalności. Jest  
ono przestępstwem  
formalnym z  
narażenia, do  
dokonania którego  
nie jest wymagany  
skutek w postaci  
rzeczywistego  
poniżenia lub utraty

zaufania przez osobę lub inny podmiot zniesławienia.

Wystarczy, że zniesławiające zarzuty "mogły" taki skutek spowodować, a więc - obiektywnie rzecz ujmując - stwarzały zagrożenie dla dobrego imienia osoby lub innego pomówionego podmiotu. Przepis art. 212 k.k. nie wymaga dla przestępstwa zniesławienia szczególnego zabarwienia, ostrości czy dobitności wypowiedzi, lecz jedynie, by owa wypowiedź narażała pomówionego na utratę zaufania niezbędnego dla pełnienia danej funkcji.

Odnosząc te ogólne wywody do realiów niniejszej sprawy zauważyć trzeba, że przedmiotem analizy pod względem prawnokarnym było nie tylko zamieszczenie w dniu 31 marca 2019 roku na stronie internetowej (...) w poście o tytule "DONOS na Komendanta" słów powszechnie uznanych za obraźliwe, ale też

zamieszczenie listu anonimowego, w treści którego Komendant Powiatowy Policji w T. insp. S. H. był pomawiany o popełnienie szeregu przestępstw i wykroczeń, nieetyczne zachowanie i niewłaściwe postępowanie na stanowisku Komendanta Powiatowego Policji w T.. A zatem, w liście opisanym powyżej przypisane zostały w/w Komendantowi naganne zachowania (jak korupcja, szantaż czy mobbing) oraz negatywne cechy charakteru (m.in. oszustwo, nieprofesjonalność), które to poniżyły w/w w opinii publicznej i naraziły wymienionego na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania stanowiska Komendanta Powiatowego Policji w T.. Takie postąpienie z całą pewnością miało na celu naruszenie godności osobistej pokrzywdzonego, ale też podważenie zasadności zatrudnienia go na obecnie



zajmowanym stanowisku służbowym. Oczywiście S. H. z powodu piastowanego stanowiska jest narażony na krytykę ze strony opinii publicznej i powinien być na nią przygotowany. Niemniej jednak nie stanowi zniesławienia tylko tzw. dozwolona krytyka, czyli konkretna, rzeczowa, rzetelna, która stanowi realizację uprawnień opartych na prawie, przy czym nie może ona wykraczać poza cel i powód krytyki. W pojęciu tym mieszczą się np. recenzje, polemiki publicystyczne, opinie służbowe lub opinie wydane na zlecenie stosownych organów. Nikt nie posiada uprawnienia do głoszenia nieprawdziwych informacji, a podjęcie takiego działania nie może być traktowane jako zgodne z prawem, bez względu na to w jakim miejscu jest czynione i jakiemu celowi służy. Pomówienie innej osoby o postępowanie, które w rzeczywistości

nie zaistniało, nie stanowi bowiem krytyki, oceny, czy opinii o pracy tej osoby. Kontratyp dozwolonej krytyki, o którym mowa w art. 213 § 2 k.k., ma miejsce, gdy zaistnieją łącznie dwie przesłanki. Po pierwsze – gdy udowodniona zostanie prawdziwość zarzutu i po drugie - gdy stwierdzone zostanie, iż zarzut służył obronie społecznie uzasadnionego interesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.11.2003 r., IV KK 426/02, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.09.2003 r., III KK 176/02, Legalis). Powyższy list umieszczony na stronie internetowej nie ma nic wspólnego z tak rozumianą krytyką. Zawiera treści wyrażające negatywny stosunek (autora listu) wobec pokrzywdzonego, zdecydowanie krytyczną ocenę jego pracy jak i zarzuty wprost dotyczące braku predyspozycji wymienionego do sprawowania swej funkcji. Intencjonalność działania osoby

publikującej tenże list niewątpliwie nakierowana była na chęć podważenia zasadności zatrudnienia pokrzywdzonego na stanowisku Komendanta Powiatowej Policji w T., co spowodowało się w konsekwencji do poniżenia wymienionego w opinii publicznej, jak też narażenia go na utratę zaufania potrzebnego dla piastowania stanowiska komendanta.

W aspekcie powyższego, uwzględniając zatem kontekst wypowiedzi zawartych w rzeczonym liście, zachodzi konieczność rozważenia odpowiedzialności autora powyższego postu umieszczonego na opisanej powyżej stronie internetowej na płaszczyźnie art. 212 k.k. Tymczasem Sąd Rejonowy uchylił się od powyższej analizy koncentrując się jedynie na wykazaniu, że sam wpis, w którym użyto między innymi określenia "sku....wysynów" nie

odnosił się do pokrzywdzonego S. H. - Komendanta Powiatowego Policji w T., lecz do innych podmiotów, wymienionych z imienia i nazwiska, czy też określenia, które bez trudu umożliwia ich identyfikację. Dodatkowo, Sąd Rejonowy argumentował, że w ogóle brak wystarczających dowodów na sprawstwo oskarżonego, gdyż nie ustalono (nie uczynił tego bowiem ani oskarżyciel publiczny ani sąd w trakcie postępowania sądowego) kto dokonał przedmiotowego wpisu (oskarżony nie przyznał się do jego zamieszczenia na portalu społecznościowym).

W tym miejscu, istotnie według zasad obowiązującej procedury, to nie oskarżony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel ma udowodnić winę oskarżonemu (art. 5 § 1 k.p.k.); przy czym udowodnić, to znaczy wykazać ją w sposób nie budzący wątpliwości

wiarygodnymi dowodami. Istota domniemania niewinności sprowadza się do tego, że oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina nie zostanie mu udowodniona, przy czym związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.), nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że udowodnienie winy musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości. Zaznaczyć też należy, iż wydanie wyroku uniewinnającego następuje wówczas (i pozostaje wtedy pod ochroną art. 7 k.p.k.) nie tylko wtedy, gdy wykazano niewinność oskarżonego, ale i wówczas, gdy nie udowodniono, że jest on winny popełnienia zarzucanego mu czynu. Przy czym w tym drugim wypadku wystarczy, że twierdzenia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia, nie

zostaną skutecznie obalone, nawet jeśli wskazywana przez niego wersja może wydawać się mało prawdopodobna (por. postanowienie SN z dnia 18 grudnia 2008 roku, V KK 267/08, opubl. Biul. PK 2009/ 2/ 66).

Jednakże podkreślić należy, iż z uwagi na rolę zasady prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), przeprowadzenie dowodu z urzędu jest nie tylko uprawnieniem organu procesowego, ale i jego obowiązkiem, gdy potrzeba przeprowadzenia dowodu wynika z dotychczasowych okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.07.1987 r., II KR 167/87, Legalis). Przepis zaś art. 167 k.p.k. nakłada na sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy – innymi słowy – w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Tym samym sąd

orzekający ma obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnioskuje o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18.04.2019, IV KK 95/19, Legalis). Trzeba zaznaczyć, że zakotwiczenie powyższego obowiązku w zasadzie prawdy ma i ten skutek, że tak długo, jak nie istnieje realne niebezpieczeństwo jej naruszenia, nie aktualizuje się również powinność sądu samodzielnego poszukiwania dowodów. Polska procedura karna nie zna zasady instrukcyjności i sąd nie pełni funkcji śledczych. W wypadku gdy strona nie składa stosownych wniosków dowodowych, powinność sądu

wynikająca z art. 167 k.p.k. powstaje tylko wtedy, gdy dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych uzależnione jest od przeprowadzenia dowodu, o którym sąd powziął informację i którego przeprowadzenie jest w ogóle możliwe. Tej inicjatywy sądu nie można mylić z funkcją śledczą realizowaną poprzez poszukiwanie dowodów w procesie udowadniania sprawstwa i winy oskarżonego. Zadaniem sądu jest bowiem bezstronne rozpoznanie sporu procesowego i rozstrzygnięcie co do racji stron procesowych (tak też w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 04.02.2015 r., V KK 318/14, Legalis; por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15.04.2010 r., II AKa 35/10, Legalis). W sytuacji gdy strona nie składa stosownych wniosków dowodowych, nie można oczekiwać od sądu, że będzie on realizował funkcję śledczą przez poszukiwanie dowodów w procesie udowadniania



sprawstwa i winy oskarżonego.

Powinność sądu wynikająca z art. 167 k.p.k. powstaje tylko wtedy, gdy dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych uzależnione jest od przeprowadzenia dowodu, o którym sąd powziął informację (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14.03.2019, V KK 78/19, Legalis, tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20.03.2019, II AKA 43/19, Legalis, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.01.2019, II KK 466/18, Legalis).

A zatem, należy wziąć pod uwagę okoliczność, iż oskarżony S. D. mógł umieścić na portalu internetowym F. objęty zarzutem wpis oraz list anonimowy (którego faktycznie wraz z kopertą adresową odnaleziono w pomieszczeniu mieszkalnym zajmowanym przez oskarżonego w miejscowości O. ul. (...)) - vide k. 93-95), gdyż powyższe treści znajdowały się na należącym do niego profilu F.. Nie

można też nie dostrzec, że oskarżony nawet nie próbował ukryć swojej niechęci względem S. H. i na rozprawie prezentował wybitnie negatywny stosunek do pokrzywdzonego. Powyższe jednakowoż nie wystarczy do przypisania mu sprawstwa w zakresie inkryminowanego mu czynu. Bowiem Sąd pierwszej instancji winien podjąć inicjatywę dowodową w celu ustalenia, kto dokonał przedmiotowych wpisów i zamieszczenia treści listu, gdyż oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu oświadczając, że nie przypomina sobie, aby takie treści umieszczał, a winno to nastąpić poprzez zidentyfikowanie urzędnika z jakiego dokonano wpisów objętych aktem oskarżenia, a także do kogo przedmiotowe urządzenie należało i kto konkretnie w chwili wysyłania w/w wpisów znajdował się w jego posiadaniu i mógł je

wówczas użytkować. Znamiennym jest, iż w trakcie postępowania przygotowawczego organ prowadzący postępowanie (vide k. 48) zwrócił się do administratora internetowego serwisu społecznościowego F. z siedzibą w M. (...) W. R. w Kalifornii w Stanach Zjednoczonych m. in. o udostępnienie danych użytkownika (...) w okresie od 30.03.2019 r godz. 23:00 do 01.04.2019 r. godz. 01:00, danych logowania w/w użytkownika w w/w czasie z określeniem numerów IP użytkownika, portów, dat, jednakże poza załączoną korespondencją e-mailową sporządzoną w języku angielskim (vide k. 52-53) nie ma żadnych dokumentów, które stanowiłyby odpowiedź na postawione przez Prokuratora pytania. A zatem, rolą sądu było pozyskanie powyższych informacji pomimo że czynności tych nie uczynił organ prowadzący i nadzorujący

postępowanie przygotowawcze, albowiem poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych na gruncie przedmiotowej sprawy wymagało skutecznego przeprowadzenia w/w dowodu, o którym sąd powziął informację (gdyż niewątpliwie dysponował nią w czasie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy) i którego przeprowadzenie jest możliwe.

W aspekcie powyższego w ocenie sądu odwoławczego, analiza zebranego materiału dowodowego w zestawieniu z zarzutami zawartymi w skardze apelacyjnej wiedze do przekonania, że na gruncie tej sprawy rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zapadło przedwcześnie, gdyż postępowanie dowodowe nie tylko jest niepełne, ale też zgromadzone dotychczas dowody nie zostały prawidłowo ocenione (ocena została dokonana w sposób wybiórczy i selektywny), a tym samym, orzeczenie

Sądu pierwszej instancji zostało wydane z pogwałceniem powyżej określonych reguł procesowych. Tym samym uniewinnienie oskarżonego S. D. od zarzucanego mu czynu - na tym etapie postępowania - było niesprawiedliwe i niewłaściwe.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien przede wszystkim ponownie przeprowadzić postępowanie dowodowe – uzupełniając je w opisanym powyżej zakresie - w celu ustalenia, czy oskarżony jest sprawcą zarzucanego mu czynu, a następnie dokonać wszechstronnej, zgodnej z logiką i doświadczeniem życiowym oceny zebranych dowodów, zgodnie z treścią art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., w szczególności przeanalizować zachowanie oskarżonego w aspekcie przesłanek określonych w art. 212 § 1 i 2 k.k. Rolą sądu jest zatem

wyeliminowania opisanych powyżej uchybień oraz ewentualnych wątpliwości, jednakże gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości dowodowych wątpliwość nadal istnieje, dopiero wówczas sąd winien sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 k.p.k.			
Wniosek			
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek zasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.			
4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>			
4.1.	Na rozprawie apelacyjnej w dniu		

	<p>22 czerwca 2021 roku Sąd Okręgowy postanowił na podstawie art. 399 § 1 k.p.k. uprzedzić obecnego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radomsku o możliwości zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu S. D. poprzez przyjęcie, że wyczerpuje on dyspozycję art. 212 § 1 i 2 k.k.</p> <p>W związku z powyższym Prokurator Prokuratury Rejonowej w Radomsku oświadczył, że obejmuje ściganiem z urzędu ze względu na interes społeczny przestępstwo ścigane z oskarżenia prywatnego w trybie art. 60 § 1 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Mając na względzie, iż doszło do uprzedzenia o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu z zarzucanego jako przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego na takie, które ścigane</p>		

jest z oskarżenia prywatnego, oświadczenie prokuratora było niezbędne w celu kontynuowania postępowania w tym zakresie w postępowaniu przed Sądem I instancji.

**ROZSTRZYGNIĘCIE  
SĄDU  
ODWOŁAWCZEGO**

**1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji**

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

**1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

**1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji**



1.1.7. <b>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Przyczyny uchylenia wyroku szczegółowo opisane w punkcie 3.1.			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

1.1.8. <b>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
1.10. <b>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<b>6. Koszty Procesu</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<b>7. PODPIS</b>		

1.11. <b>Granice zaskarżenia</b>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Rejonowej w Radomsku.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 15 lutego 2021 roku w sprawie II K 592/20.	

<b>0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>0.1.1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana